Ἀρ. 43

Ἀπόδειξις ἐθνικὴ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Φιλιππουπόλεως κατοίκων χριστιανῶν

(Ἔτος 1841, Φεβρουαρίου 24)

Δι' ἧς γίνεται δῆλον ὅτι ὅλοι μικροί τε καὶ μεγάλοι κάτοικοι τῆς Φιλιππουπόλεως, ἔμποροι καὶ ἰσαφλῆδες καὶ οἱ ἐν ταῖς διαφόραις χώραις κατοικοῦντες εὐπειθεῖς ραγιάδες τοῦ Κραταιοτάτου, Γαληνοτάτου, Εὐσπλαγχνικωτάτου καὶ Δικαιοτάτου Ἄνακτος *Σουλτὰν Ἀπιοὺλ Μεσδὶτ ἐφέντη μας*, (οὗ τὸ κράτος εἴη ἀήττητον καὶ ἀκαταμάχητον εἰς τοὺς αἰῶνας), ὅλοι κοινῶς συνεφωνήσαμεν μεθ' ὅρκου τοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ συνετάχθημεν εἰς σῶμα ἀμέριστον καὶ ἀχώριστον ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἵνα γράψαντες εἰς τὴν Πανσέβαστον ἡμῖν Παναγιότητα ἀπαιτήσωμεν μὲ μέσον της τὸ ἀπὸ τοῦ Κράτους μέγα ἔλεος καὶ ἄκραν φιλανθρωπίαν του πρὸς σύστασιν καὶ καταρτισμὸν μιᾶς Ἐθνικῆς Ἑξάδος, ἂν οὐχὶ Δωδεκάδος, ἥτις νὰ ἐπαγρυπνῇ πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην Βασιλικὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα μεθ' ὅρκου κατὰ τὰ βασιλικῶς ὡρισμένα Νέα Σιουρούτια καὶ τὴν τῶν ἐτησίων Δωσιμάτων μας, τὸ Ταμεῖον κρατοῦσα νὰ γνωρίζῃ εἰς τὸ ἔθνος τὸ κατὰ καιροὺς Βασιλικῶς ὁρισθησόμενον χρέος. Οἱ ἐν τῇ Ἑξάδι ἢ Δωδεκάδι συστηθησόμενοι θέλει ἐκλέγωνται ἐτησίως ὑπὸ τοῦ ἔθνους καὶ θέλει πληρώνηται εἷς ἕκαστος μισθὸν συμφωνηθησόμενον κατ' ἀξίαν. Οἱ τοιοῦτοι χρεωστοῦσι κατὰ τὰς διαταχθησομένας ὥρας τῆς ἡμέρας νὰ παρευρίσκωνται ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ ἔθνους ὡρισμένῳ τόπῳ *ὁρκευμένοι* ὄντες ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἄνακτος νὰ φυλάττωσι τὸ δίκαιον ἑνὸς ἑκάστου τῶν πτωχῶν χωρὶς τινος προσωποληψίας ἢ δωροδοκίας. Ἂν δέ τις ἐξ αὐτῶν ἢ ἄλλος τῶν ἀπὸ τοῦ ἔθνους μας λάβῃ τινὰ καταδρομὴν ἀπό τινος τῶν Ζαλήμηδων, ἢ ἔκ τινος διαβολῆς καταντήσῃ ἢ εἰς ἐξορίαν ἢ ὁποιανδήποτε παιδείαν ἢ ζημίαν τινά, εἰς τοιαύτην περίστασιν χρεωστοῦμεν ὅλοι κοινῶς, ὡς ἓν σῶμα ἐν μιᾷ ψυχῇ νὰ δικαιώσωμεν, ἐλευθερώσωμεν καὶ ἀποζημιώσωμεν τὸν τοιοῦτον ἕως ὀβολοῦ· διότι ὅταν τινὲς παιδεύονται διὰ ἔθνος, ἡ παιδεία ἐννοεῖται τοῦ ἔθνους. Ἂν δέ τις ἐκ διαβολῆς τινος ἢ συκοφαντίας κἂν δι' ἰδικά του ἰντερέσα ὑποπέσῃ εἰς οἱανδήποτε παιδείαν, ὅλοι κοινῶς χρεωστοῦμεν νὰ συνδράμωμεν λόγῳ καὶ ἔργῳ εἰς βοήθειαν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς δεινότητος ἀπαλλαγήν, καὶ ἀποζημίωσιν. Χρεωστοῦμεν ὅλοι κοινῶς ὡς σῶμα νὰ πονῶμεν καὶ νὰ φροντίζωμεν διὰ καθένα, ὡς τὸ σῶμα διὰ τὰ ἴδιά του μέλη, ὁμοίως καὶ τὰ μέλη νὰ συνδράμωσιν εἰς βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν τοῦ σώματος.

Γίνονται οὖν δύο ὅμοια ἀντίγραφα γράμματα ἐσφραγισμένα ἀπότε τῶν προκρίτων τοῦ ἔθνους μας καὶ ἀπὸ τῶν ἰσαφίων τῆς πόλεως, ἀπὸ τῶν Ἐπιτρόπων τοῦ ἔθνους καὶ Μουχτάριδων τῶν Μαχαλέδων, προεστώτων καὶ τῶν μεγαλητέρων χωρίων τοῦ Καζᾶ Μουχτάριδων πρὸς ἔνδειξιν καὶ ἀσφά-

λειαν ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἀπὸ τοῦ ἔθνους μας, ὧν τὸ ἓν φυλάττεται εἰς τὴν Κάσσαν τῆς Δηποτηζιώνης τοῦ ἐμπορικοῦ συστήματος, τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὴν Κάσσαν τοῦ Ἰσναφίου τῶν Ἀμπατζήδων.

Ἀμφότερα ἔχουσι τὸ κῦρος καὶ τὴν ἰσχὺν ἐν παντὶ κριτηρίῳ Δικαιοσύνης.

Ἐν Φιλιππουπόλει, τῇ 24η Φεβρουαρίου 1841.

Σημείωσις. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐναπόκειται νῦν ἐν τοῖς χειρογράφοις τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης Φιλιππουπόλεως. Ἀποτελεῖται ἐκ 36 στίχων, πυκνῶς γεγραμμένων ἐπὶ παχέος χάρτου ὕψ. 0,36 καὶ πλ. 0,24 τοῦ μέτρου. Εἶναι κεκυρωμένον διὰ 28 σφραγίδων, ἐξ ὧν 10 Ἑλληνικαὶ τῶν ρουφετίων Φιλιππουπόλεως ἀχτάρηδων, κουϊμτζήδων, ραφτάδων, γουναράδων, μπακάληδων, μποσταντζήδων, καζαντζήδων, παπουτζήδων, τακιτζήδων, ἀσταρτζήδων, 4 Βουλγαρικαὶ τῶν κωμοπόλεων Καρλόβου, Κλεισούρας, Κοπριστίτσης καὶ Σόποτ καὶ 14 τουρκικαί. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ἐλλείπουσι ἐν αὐτῷ αἱ σφραγίδες τῶν κυριωτάτων ἐν Φιλιππουπόλει ρουφετίων, τοῦ τῶν ἀμπατζήδων καὶ τοῦ τῶν καυταντζήδων. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι τὸ πρωτότυπον καὶ οὐχὶ ἀντίγραφον, εἰκάζεται ὅτι δὲν διεξεπεραιώθη δι' ἀγνώστους ἡμῖν λόγους. Αἱ τουρκικαὶ σφραγίδες εἰκάζεται ὅτι εἶναι αἱ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἔθνους, τῶν μουχτάριδων τῶν μαχαλέδων καὶ τῶν προεστώτων τῶν μεγαλυτέρων χωρίων τῆς ἐπαρχίας (καζᾶ). Ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως τὸ ἔγγραφον ἔχει σπουδαιότητα, διότι μαρτυρεῖ τὸν συνασπισμὸν τῶν χριστιανῶν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων των ἔναντι τῶν αὐθαιρεσιῶν τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων ὡς πρὸς τὴν κατανομὴν καὶ εἴσπραξιν τῶν κρατικῶν φόρων καὶ τὴν συνεργασίαν καὶ ὁμόνοιαν τῶν ἐν Φιλιππουπόλει ἐσναφίων, πάντων Ἑλληνικῶν, μετὰ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ κωμῶν καὶ κωμοπόλεων Βουλγαρικῶν.

Ἀρ. 44

Ἰσολογισμὸς τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς Ἑλλ. κεντρικῆς σχολῆς

(Κώδ. ΙΙ, σελ. 196—197, ἔτ. 1846, XI 1)

1846 Φεβρουαρίου 1. Παλάνζιον ληψοδοσίας τῆς ἀνοικοδομῆς τῆς Ἑλληνικῆς σχολῆς Φιλιππουπόλεως ἐπιστατήσαντος τοῦ τε κυρίου Ἰωάν. Κ. Οὐσιακλῆ καὶ κυρ. Λεωνίδα Σακελλαρίου, ὡς καὶ χωριστὰ ἓν πρὸς ἓν φαίνεται.

Λαβεῖν ὅσα ἀπὸ κὺρ Στοϊάννον Κούρτοβιτζ ἀπὸ καπιτάλι τῆς σχολῆς	40.592
» » ἀπὸ Παπᾶ Κυριᾶκον (πάντως χρέος πρὸς τὴν σχολὴν)	5.000
» » ἡ προσφορὰ τοῦ Κομιζοπούλου διὰ τοῦ Πασχάλη Παπαδάτη	5.000
» » ἡ προσφορὰ τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου Ζερβαΐδου διὰ Γκέσογλου	5.200
» » ἀπὸ ἅγιον Φιλιππουπόλεως	1.000
» » τὸ ἐσνάφιον γουναράδων καὶ μπακάληδων ἀπὸ 250	500
» » ἀπὸ Κωνσταντίνου Χ″ Σωτηρίου	10.000
» » » ἐνοίκια καπηλείων τοῦ 1846	1.600
» » ἀπὸ Νεδέλτζον	5.000
» » » δωρεὰν Στοϊάννου Θεοδώρου	4.000
» » » τόκους καὶ κεφάλαια ἀπὸ μοναστηρίου Βατσκόβου	7.576
Τὸ ὅλον 85.470 (ὀρθῶς	85.468)

(Εἰς τριάκοντα στήλας καταγράφονται αἱ δαπάναι καθ' ἑκάστας αἱ γενόμεναι διὰ τὸ ὑλικὸν καὶ τὴν ἐργασίαν, καλυφθεῖσαι πᾶσαι ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ τῶν εἰσπράξεων).

Ὑπογράφονται ὡς μάρτυρες: Στοϊωᾶννος Θεοδώροβιτζ μάρτυς, Κων. Χ'' Σωτηρίου μάρτυς, Εὐστάθιος Τζηρώνη μάρτυς, Ἴσκρος Βούλκου μάρτυς, Πέγιος Γεωργίου μάρτυς, Δημήτρ. Π. Καζαντζιόγλου μελὲτ-βεκίλ, Στάντζιος Ἰωάννου Μελὲτ-βεκίλ, Χ'' Ἰωάν. Χρήστου Κοϊμτζόγλου, Γ. Κ. Κεντιντένογλου μάρτυς, Στοΐλας Δημητρίου πρωτομ. καφταντζήδων, Δημήτριος Βούλκου πρωτομ. γουναράδων, Ἀργύρ. Κ. Χριστοδούλου πρωτομ. μπακάληδων.

Σημείωσις. Ἐκ τοῦ ἰσολογισμοῦ τούτου μεμαρτυρημένου ὑπὸ τῶν τότε δημογερόντων καὶ τῶν πρωτομαϊστόρων τῶν ἐσναφίων διαπιστοῦται ὅτι ἡ καεῖσα Ἑλληνικὴ σχολὴ ἀνεκτίσθη ἐπιστατοῦντος τοῦ πρωτομαΐστορος τότε τῶν ἀμπατζήδων Ἰωάννου Κωνστ. Οὐσιακλῆ (1846—1851) καὶ τοῦ ἐμπόρου Λεωνίδα Σακελλαρίου δαπάνῃ αὐτῆς τῆς Κοινότητος. Διότι ἐξαιρουμένων τῶν προσφορῶν Κομιζοπούλλου (5000), πρίγκιπος Ζερβαΐδου (5200), μητροπολίτου (1000), δύο ἐσναφίων (500) καὶ τῆς δωρεᾶς τοῦ Στογιάννου τζορμπατζῆ Θεοδώροβιτζ (4000), τ. ἔ. ποσοῦ 15.700 γρ. ἡ λοιπὴ δαπάνη ἐκαλύφθη ἐκ τοῦ κεφαλαίου τῆς σχολῆς, ὅπερ τότε ἀνήρχετο εἰς γρ. 167.557, ταμιεύοντος τοῦ Στογιάννου Κούρτοβιτζ Τσαλόγλου, πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ μικροῦ Βούλκου τζορμπατζῆ, καὶ ἐξ ἄλλων χρημάτων τῆς κοινότητος διαχειριζομένων ὑπὸ ἰδιωτῶν καὶ ἐπιστραφέντων. Διότι τὰ ληφθέντα παρὰ τοῦ Κυριάκου Παπᾶ (5000), Κωνσταντίνου Χ'' Σωτηρίου (10000) καὶ Νεδέλτσου δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ ἐν ἔτει 1841 ἀποθανόντος μεγάλου Βούλκου Θεοδώροβιτζ μὴ δηλούμενα ὡς προσφορὰ ἢ δωρεὰ δέον νὰ ὑποληφθῶσι καθ' ἡμᾶς χρήματα τῆς κοινότητος τετοκισμένα παρ' αὐτοῖς καὶ ἐπιστραφέντα. Τοῦτο δὲ φαίνεταί μοι εὐλογοφανές, διότι ἂν ὁ Παπᾶς καὶ ὁ Νεδέλτσος πλούσιοι ἔμποροι ἠδύναντο νὰ προσφέρωσι τὰ σημειούμενα ποσά, ὁ Κωνσταντῖνος Χ'' Σωτηρίου, πάππος μητρόθεν τοῦ χαράσσοντος τὰς γραμμὰς ταύτας, ἁπλοῦς ἐργαστηριάρχης καραμπατζῆς δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τοιαύτην ἡγεμονικὴν δωρεὰν ἄνευ κλονισμοῦ τῆς ἐργασίας του. Δὲν ἦτο πλούσιος· ἀποθανὼν μετὰ δεκαπενταετίαν οὐδὲν ἄλλο πλὴν τοῦ ἐργαστηρίου του καὶ μιᾶς οἰκίας κατέλιπεν εἰς τὴν πολυμελῆ οἰκογένειάν του, συγκειμένην ἐκ συζύγου, πέντε θυγατέρων (τῶν τεσσάρων ἀνεκδότων) καὶ ἑνὸς υἱοῦ τοῦ Χ'' Σωτηρίου, ἀναλαβόντος τὴν ἐργασίαν. Ἂν ὅμως καὶ τὰ ληφθέντα παρ' αὐτῶν 20.000 γρ. ὑποληφθῶσιν ὡς προσφορά, τότε ὁ μεγαλύτερος χορηγὸς διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς σχολῆς εἶναι ὁ καραμπατζῆς ***Κωνσταντῖνος Χ'' Σωτηρίου***, Στενιμαχίτης καὶ ἴσως διὰ τοῦτο μετὰ τὸν παντοδύναμον καὶ ζάπλουτον δημογέροντα τότε Στογιᾶννον Θεοδώροβιτζ ὑπογράφεται αὐτὸς δεύτερος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ὅλη δαπάνη τῆς σχολῆς ἀνελθοῦσα εἰς 85.470 ἐκαλύφθη ἐκ προσφορῶν 35.600 γρ. ἐξ ὧν μόνον τὰ 9.000 προήρχοντο ἐκ Βουλγάρων, καὶ ἐκ τοῦ κεφαλαίου τῆς σχολῆς καὶ τῆς κοινότητος. Τὰ μνημονευόμενα καπηλεῖα, ὧν τὰ ἐνοίκια τοῦ 1846 διετέθησαν ὑπὲρ τῆς σχολῆς, ἦσαν προσοδοφόρα τῆς κοινότητος κτήματα· γνωστὸν δὲ ἐκ τῶν κωδίκων εἶναι ὅτι ἡ μονὴ τοῦ Βατσκόβου εἶχεν ἔκπαλαι τῆς κοινότητος χρήματα, προωρισμένα διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

Ἴδωμεν νῦν τί γράφει περὶ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς ἑλλ. σχολῆς ὁ κὺρ Κωστάκις τοὐπίκλην Μωραβένογλου (Μωραβένωφ) ἐν τῷ περιπύστῳ ἱστορικῷ του ἔργῳ (!) «ὑπόμνημα περὶ τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Φιλιππουπόλεως», ἔκδ. δήμου Πλόβδηφ, ἔτ. 1930, σελ. 136.

«Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει διετέλουν οἱ Γκουντελᾶδες (οἱ ἕλληνες Φιλιππουπολῖται οἱ κατ' αὐτὸν ἐκ Βουλγάρων πάντες καταγόμενοι), οἵτινες σήμερον ὑπερηφανεύονται καὶ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐκκαθαρίσωσι μετὰ τὴν πυρκαϊὰν τὸν χῶρον τῆς κατακαείσης σχολῆς. 'Αλλ' ὁ τζορμπατζῆς Στογιᾶννος Θεοδώροβιτζ Τσιαλόγλου συγκινηθεὶς προσεκάλεσεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν μητρόπολιν τοὺς προκρίτους καὶ ἤνοιξε κατάλογον ἐράνων πρὸς ἀνέγερσιν νέου τῆς σχολῆς κτιρίου καὶ ἐνέγραψεν εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιερέως Νικηφόρου διὰ 20.000 γρ. ὃν διαμαρτυρηθέντα διεβεβαίωσεν ὅτι αὐτὸς θὰ καταβάλῃ τὸ ποσόν· μετὰ τοῦτο ἐνέγραψε τὸ ἴδιόν του ὄνομα διὰ μέγα ποσόν, τὸ τοῦ υἱοῦ του (Γεωργίου) τοῦ ἀνεψιοῦ του Σάλτσου, τοῦ γαμβροῦ του (Μήτσορα). Μετὰ τούτους ἐνεγράφησαν οἱ Χατζῆ Γιοβανῆς Χρ. Κοϊμτζόγλου, ὁ Στάντζιος ('Ιωάννου), ὁ Πέγιος (Γεωργίου), οἱ ἀδελφοὶ Γκέσογλου, ὁ Νέμτσογλου καὶ ἄλλοι. Μετὰ τοῦτο ἀμέσως ἔγραψεν εἰς Μπέλοβον, Περιστεράν, Μπατὰκ καὶ ἀλλαχοῦ διὰ τὴν οἰκοδομήσιμον ὕλην καὶ οὕτω ἀνηγέρθη ἡ σχολή, ὡς ἔχει σήμερον· Μετὰ τὴν περάτωσιν τοῦ κτιρίου προσεκάλεσεν εἰς τὴν μητρόπολιν τοὺς πολίτας εἰς νέαν συνέλευσιν, ὅπως συσκεφθῶσι περὶ τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως τῆς σχολῆς καὶ τοῦ διορισμοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς, ἂν μὴ εἶναι ἱκανοποιημένοι ἐκ τοῦ διωρισμένου Διαμαντάκι. 'Ως πρὸς τὰ μέσα ὥρισε τὸ ἐναπομεῖναν τῆς σχολῆς κεφάλαιον νὰ τοκισθῇ καὶ ἐκ τοῦ τόκου νὰ συντηρῆται ἡ σχολή, μὴ ἐπαρκοῦντος δὲ τούτου ν' ἀναλάβωσι τὰ ἐσνάφια τὴν συμπλήρωσιν τῆς συντηρήσεως πληρώνοντα τόκους ἐτησίους δι' εἰκονικὰ γραμμάτια χρέους αὐτῶν πρὸς τὴν σχολὴν γρ. 5—10 χιλιάδων...»

'Εκ παντὸς τοῦ ἱστορουμένου ἐνδέχεται νὰ εἶναι ἀληθὲς ὅτι τῇ προτάσει τοῦ Στογιάννου Θεοδώροβιτζ, δημογέροντος τότε, ἐλήφθη ἀπόφασις ἐν γενικῇ συνελεύσει τῆς κοινότητος περὶ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς πυρποληθείσης σχολῆς. Πάντα τὰ ἄλλα εἶναι ἐκ τῶν συνήθων ψευδολογιῶν τοῦ κὺρ Κωστάκι, ὅστις βουλγαροποιήσας ἅπαξ τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα τὰ πάντα ἀποδίδει εἰς τοὺς Βουλγάρους, τήν τε ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν τῶν εὐαγῶν τῆς κοινότητος ἱδρυμάτων, ὥς ποτε ὁ μανιακὸς Θράσυλλος 'Αἰξωνεὺς κατερχόμενος καθ' ἑκάστην ἐξ 'Αθηνῶν εἰς Πειραιᾶ κατέγραφε τὰ εἰς τὸν λιμένα εἰσπλέοντα καὶ ἐκπλέοντα πλοῖα λεπτομερῶς μετὰ τοῦ φόρτου των καὶ ὑπελάμβανεν αὐτὰ ὡς ἴδια μακαρίζων ἑαυτὸν διὰ τὸν πλοῦτον του !!!

Τὸ νέον κτίριον τῆς σχολῆς, διώροφον, ἐστέγασε μέχρι τοῦ 1900 τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον, τὸ γυμνάσιον καὶ τὰ Ζαρίφεια διδασκαλεῖα τῶν ἀρρένων· μετὰ δὲ τὸ 1900 ἱδρυθείσης τῆς Μαρασλείου σχολῆς καὶ περιλαβούσης πάντα τὰ τῶν ἀρρένων σχολεῖα μετεβλήθη εἰς παρθεναγωγεῖον περιλαβὸν τὴν ἀστικὴν σχολὴν τῶν θηλέων ἑξατάξιον καὶ τὸ τριτάξιον Ζαρίφειον διδασκαλεῖον, τοῦ παλαιοῦ κτιρίου τοῦ παρθεναγωγείου Σαρῆ Σταύρου μεταβληθέντος εἰς οἰκοτροφεῖον τῶν θηλέων. Μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς 'Ελληνικῆς κοινότητος τῷ 1906 διετέλεσε παράρτημα τοῦ παρακειμένου Βουλγαρικοῦ παρθεναγωγείου καὶ ἀπό τινων ἐτῶν διατελεῖ δημοτικὸν Βουλγαρικὸν σχολεῖον ὑπὸ τὴν προσωνυμίαν τοῦ Τσαλίκωφ, διότι πάντες οἱ Βούλγαροι πιστεύουσιν, ***ἀφοῦ τὸ λέγει ὁ κὺρ Κωστάκις,*** ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Στογιάννου Θεοδώροβιτζ, Τζαλίκωφ !!! Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Ἔρανος ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς σχολῆς, περὶ οὗ ἤκουσε προφανῶς ὁ κὺρ Κωστάκις, ἐγένετο τῷ 1831, ἔτη 15 πρὸ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς σχολῆς (ἴδε ἀνωτ. ἔγγρ. 25), ἀλλὰ τὴν πρωτοβουλίαν τούτου ἔλαβεν ὁ μητροπολίτης καταβαλὼν πρῶτος 2000 γρ. καὶ οὐχὶ ὁ τζορμπατζῆς Στογιᾶννος Θεοδώροβιτζ καταβαλὼν μόνον 1500, τοῦ ἀδελφοῦ του Βούλκου καταβαλόντος 3000, τοῦ ἐξαδέλφου του Βούλκου Κούρτοβιτζ 5000 καὶ ἄλλων ἀνὰ 1500 καὶ 1000. 'Εν τῷ καταλόγῳ τοῦ ἐράνου ἐκείνῳ ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν συγγενῶν τοῦ Στογιάννου Θεοδώροβιτζ, δηλ. τοῦ υἱοῦ του, τοῦ γαμβροῦ του καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του, οὓς μνημονεύει ὁ κὺρ Κωστάκις. 'Ο Χατζῆ Γιοβανῆ[illegible]

Κοϊμτζόγλου [illegible] 1200, ὁ Στάντζιος Ἰωάννου 200, ὁ Πέγιος Γεωργίου 250, ὁ Ι. Νέμτσογλου 600, οἱ ἀδελφοὶ Γκέσογλου [illegible] ἄλλοι. Ταῦτα χάριν [illegible] ἀληθείας